

JÉKELY ZOLTÁN VERSEI

EGY NŐI KÉZHEZ

Ibolyát, nárciszt, szegfűt, gyöngyvirágot
szakított ez a kéz, almát szedett a fáról,
márványatléták izmain pihent meg,
simogatott remegve régi szentet,
fogott szép fésűt, tollat, ceruzát,
kenyeret szelt, mosott ruhát,
lapozgatott versekben, imakönyvben —
hadd hulljon rá most patakban a könnyem!

Ne gondoljak rá, amíg csókolom,
hogy látnom kell tán a ravatalon,
összekulcsolva, hófehéren,
bakacsint öltött templom közepén!
Ne lássam a rózsálló bőr alatt
a csontokat,
ne jusson eszembe soha
az egyiptomi asszony-múmia
tőpörödött, fekete kis keze!

Mindig úgy lássam, mint Taorminában,
midőn egy elrohant vihar nyomában,
reggel korán, tépett növényi roncsok
közül felém kínált
egy nagy piros narancsot!

ÖRÖKRE

Két karsú test a kőtorony alatt —
mi eltűnünk, a torony megmarad.

Két kis betű a nagytemplom kövén —
egyik te vagy, a másik én.

A tornyokat ledönti az idő —
de névjelünkkel megmarad a kő!

SZÜLETÉSNAP

Dédelgetem, melengetem
a Kisdedet,
melyet Karácsonyfád alatt
szült egy megáldott pillanat.

Buzgón ringattam bölcsejét,
hogy lám, egy esztendőt megért;
a másodiknak küszöbén
remegve csüggök életén.

Mert nem lehet
a porcelán törekenyebb,
a rózsá szirma hamvasabb,
forrás vize kristályosabb!

Ápold te is! Ha nagyra nő,
Ő is lehet Üdvözítő,
s busásan kárpótolja mind
vigasztalan, vak napjaink.